SORIN CERIN

DINAINTE DE SPAȚIU ȘI TIMP

-Poeme filosofice

Editura Estfalia
2022

Sorin Cerin
Dinainte de spaţiu şi timp – poeme filosofice

* * *

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
Dinainte de spaţiu şi timp : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti : Editura Estfalia, 2022
ISBN 978-606-757-111-0

821.135.1

* * *

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-111-0

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN - DINAINTE DE SPAȚIU ȘI TIMP
-Poeme filosofice

CUPRINS

SORIN CERIN - DINAINTE DE SPAȚIU ȘI TIMP -Poeme filosofice

1) Plângere Penală

Am să-i fac Plângere Penală,
Lui Dumnezeu,
pentru toate relele are au adus fericire acestei Lumi,
ce-și duce zilele în Bordelul Groazei,
din propria Biblie,
unde sufletele înghețate de iubire,
ale eternității,
pierdute prin cimitirele de înghițituri în sec,
se perindă spasmodic,
pierdute prin restaurantele de renume,
ale Promisiunilor,
cu nume de catedrale ale smereniei,
ce nu-și mai aduc aminte de nota de plată,
a Privirilor drogate de stelele căzătoare,
ale unui Timp,
ce și-a vândut până și Destinul,
din buzunarele atâtor Oftaturi,
care-ar fi orbit,
de flăcările ce nu pot recunoaște niciodată,
un Rămas Bun,
oricât jar ar mai avea de ars,
la umbra căruia ne-am fi dorit să devenim,
mai multă Flacără nestinsă,
de Soarele unei Iubiri,
care ne-a ucis în crematoriile infidelităților,
ce par,
să nu ne fi înțeles,
Niciodată,

pe caldarâmul unui orar prăbușit al unui tren,
de marfă ieftină,
din care ne-am înveșmântat Existența,
ce a rămas înțepenită,
pe linia moartă,
a Întâlnirii,
dintre Minciună și Adevăr...

2) Corbi și mărăcini

Printre mărăcini de corbi,
aripile speranțelor încep să sângereze a neputință,
zorii scămoșați de verbe putrezite,
miros urât la morga unui Soare desfigurat,
de atât de mult întuneric,
în inima sa de lumină pierdută,
la ruleta unui Destin,
măsluită de Dumnezeu.

Pași apăsători,
topiți din plumbul unor gloanțe,
ce nici să ucidă ca lumea n-au știut,
încarcerează drumurile prăfuite ale Zilelor,
în spatele unor zăbrele de Priviri,
ce ard și se descompun frenetic,
pe grătarul unei simple fracțiuni de secundă,
care nici măcar nu există, dar se numește Prezent,
o frontieră dintre Necunoscut și conștientizarea Morții.

3) Închisorile din noi

Spală-mă cu rădăcini de întrebări,
ca mai apoi să faci focul din ele,
în sufletul rece al Nimănui,
din care ne-am întrupat Lumea,
Morții.

Nu crede niciodată în lacrima Paradisului,
fiindcă atunci când a învățat să plângă,
se afla în Iad.

Spală-te pe mâinile Promisiunilor,
cu aripile dezmoștenite ale ceții,
din privirile celor mulți,
și-atât de tăcuți,
ce nu vor ști niciodată încotro aleargă,
încât strigătul Lui Dumnezeu,
le umezește buzele Deșertăciunii,
pentru care ar părea că s-ar fi născut,
ca să ne întâlnim,
pe acest Pământ,
din care să ne clădim trupurile,
de statui ruinate ale Iubirii,
din piatra cărora,
se vor construi noi ziduri,
ale închisorilor din noi.

4) Care trestii?

Care cer și-ar pune la amanetat viitorul,
pentru un patrafir ros de preot,
în care ar fi crezut săruturile unei credințe,
pierdute pe străzile Pustiului,
unui cimitir din ochii plini de morminte,
ai Destinelor noastre?

Câte trestii care și-au pierdut cuvintele unduirii,
dintre Moarte și Viață,
se mai pot întreba încotro se află cetățile zeilor,
care s-ar fi unit vreodată,
în inimile unor Cuvinte,
tremurânde și temătoare,
de Despărțire?

Lasă-ne Patimile Doamne,
pentru a ne desluși necesitatea Mânturii,
ca să ne putem cumpăra cruci din ce în ce mai scumpe,
pe timp de criză,
chiar dacă simțim că s-au iefinit peste măsură,
în trupurile anilor,
în care ar fi trebuit să râmânem împreună,
alături de pașii unui Altar,
pe care l-am pierdut de atât de mult Timp,
la ruleta unor priviri ce par a nu se mai înțelege,
dintotdeauna.

5) Trupuri de jar

Crezi că aș putea învăța vreodată să mă mistui,
în focul gândurilor tale?

Să ard fără cuviință,
pe pereții ochilor de apă ai vieții,
vârtejuri amare,
din care mă privești,
cum nu voi reuși niciodată să mor,
fără tine.

Zbor de Zile rănite,
sângerânde,
pe umerii Apusurilor,
din care ne vom hrăni Viitorul,
cu o nouă Clipă,
din care ne vom aprinde,
Suflarea,
ce nu vom dori să se mistuie niciodată,
din trupurile noastre de jar,
ce încă mai fumeagă pe grătarul unei Morgi,
din care mai viețuiește,
Amintirea.

6) La butoniera Destinului

Mă vreau atât de singur,
pe cât de aglomerată-mi este inima,
de piatra rece a Vieții,
din care să-mi sculptez mulțimi de Cuvinte,
din ce în ce mai fierbinți,
încălzite de vulcanul rece al pasiunilor,
pierdute în patimi,
care mă ning cu zăpada izbăvitoare,
a Morții.

Și să merg fără nici un Cimitir,
care să-mi înflorească la butoniera Destinului,
pe care mi l-a ales Dumnezeu.

7) Ultimele puteri

Mi-am rupt cămașa Zilei de pe mine,
pentru a-mi hrăni viitoarea Moarte,
cu nasturii Clipelor cu tot.

Nici Toamna nu-mi mai răspunde privirilor Luminii Divine din mine,
încercând să-și ascundă fiecare frunză moartă a cuvintelor,

la sânul propriului apus,
care abia se mai târăște cu ultimele puteri,
într-o iarnă încremenită în neființa,
unui Zâmbet,
înghețat mai demult decât Lumea unor ochi,
ce par a nu fi existat niciodată.

8) Iertător și Iertat

Foșnete de apocalipse ale frunzelor,
răvășesc tălpile grele ale cerului de Speranțe,
greu și apăsător plumb,
care trage mereu sufletele înecate în disperare,
la malul Infernului,
dintre săgețile otrăvite ale Bibliei unui Creator,
care propovăduiește pedepse aspre,
pentru tot ce poate fi Iertător și Iertat,
de Adevăr,
și Milostenia de a ne permite să murim,
pentru soclul unei Lumi de Apoi,
unde Paradisul se vinde la Cutia Milei,
ostenit de atât de mult mărunțiș plin de oftaturi,
unele mai dureroase decât altele,
pe care este nevoit să le numere,
spre a fi trecute în conturile tot mai pline de monstruozități,
din băncile pline de războaie ale unei Omeniri,
internate în Ospiciul Groazei,
încă de la naștere,
fiind handicapată,

cu Voia și Nevoia unui Dumnezeu,
al cărui chip și asemănare pretindem că am fi.

9) Pe bolta bisericii

Ninge cu aripi,
peste sufletele descărnate de Viitor,
Zăpadă trecută de vremea măritișului,
gata să se topească în lacrimile,
unei stele menite a fi mereu,
a nimănui,
pe bolta bisericii unei nopți,
în care nu se mai roagă nimeni,
fiindcă în sufletul ei,
nu se va naște niciodată Calea Lactee,
cu care să hrănească, pruncul nou născut,
al unei credințe în vreun anume Adevăr,
despre care nu vom ști niciodată nimic,
chiar căzuți în genunchi,
la picioarele reci și insensibile,
ale unei Minciuni,
despre noi înșine.

10) Desaga Trecutului

Până și fierăria singurătății,
a uitat de potcoavele sentimentale,
prinse aprinse de pașii solitari,
ce alergau după câte o Speranță,
până își rupeau cu totul tălpile minții,
ca mai apoi,
înțepați de spinii Destinului,
alungați de vânturile tomnatice ale noilor Zori,
să-și dorească încălțăminte nouă,
de cai liberi,
ai unor stele care să le aducă noroc,
în vâltoarea unui cer cerșetor,
de noi și noi Clipe,
dosite mai apoi,
în desaga ruptă a Trecutului,
unde par a se pierde pentru totdeauna.

11) Pietre de Drum

Suntem,
Pietre de Drum,
scoase din râul Iluziilor Vieții,
bântuit de cascadele unor Împliniri,
cu inimi tăiate perfect,
pentru a se îmbina cât mai adânc posibil,

pe calea clădită de pașii,
pe care-i urmăm neabătut,
în scenariul unui Destin,
care ne modelează la roata unui olar,
a cărui față o vom recunoaște,
abia după ce vom fi vânduți Morții,
cu tot cu amintirile sufletelor,
care ne-au apăsat cândva,
trăirile,
în bine sau rău,
iubindu-ne sau blestemându-ne,
menirea noastră de drum pietruit,
ce duce întotdeauna spre cimitirul adânc din noi.

12) La butoniera sufletului

Clovni de reproșuri,
vor să facă Blestemele să râdă,
în aplauzele unei Societăți,
roasă la Coatele evoluției,
care abia se mai țin pe masa ruletei,
ce nu se mai oprește,
din atâta învârtit de Clipe amețite,
de alcoolul tare și nedrept al Legilor,
pe care nu le va mai câștiga nimeni,
niciodată,
fiind votate de Minciuna împopoțonată,
cu dulcegăriile nevoilor,
pe care le dorim cu toții,

sfârșite,
fără să vrem a înțelege vreodată,
că ne terminăm,
definitiv și irevocabil,
până și zâmbetul care ne-a mai rămas,
în floarea ofilită,
de la butoniera sufletului.

13) Felinar și călăuză

Mai rău decât să afli adevărul Iluziei Vieții,
nu poate fi nici pierderea simțirii,
pe căile pline de gropi ale unei stele,
atât de aprinsă în menirea ei,
încât a fost pusă de hoții de vise ai Destinului,
drept felinar și călăuză,
în nopțile înnegurate din suflete,
pentru a fura tainele tenebroase ale Iubirilor,
pe care nu ar trebui să le afle nimeni vreodată,
în întreaga noastră datorie față de Moarte,
care este Viața.

14) Și ce-am aflat

Spini de cer,
mă înțeapă cu razele Zorilor,

goi și sfidători,
ce cad plumbuiți de sete de Viață,
pe rănile dureroase ale Pașilor,
ce mi-au alergat în deșertul unor Cuvinte,
pe care le-aș fi vrut mai mult ca niciodată,
apă a Fericirii,
în care să mă arunc cu totul,
pentru a-mi ucide setea de Adevăr.

Și ce-am aflat?,
oare voi ști vreodată?,
înainte de Moarte?,
sau îmi va spune aceasta?

15) Devenind moderni

Ploi de Speranțe,
furtuni de zâmbete stoarse de Dumnezeu,
din hainele Lui dătătoare de Vieți,
pe ogoarele înverzite de durere,
ale Zilelor noastre,
din ce în ce mai gârbovite și nemiloase,
cu ele însele,
la crâșma unor Ani,
unde odată demult,
cântau Sentimentele,
valsul uitat al Iubirii,
ce a fost arat,
de plugurile grele ale meschinăriilor unor Biserici,

în care ne vroiam cu toții preoții unor noi și noi mode,
devenind astfel moderni,
dar care loveau cu bani mulți,
orbi și insensibili,
Boii Evoluției unui Timp,
ce abia se mai târau,
prin mocirla adâncă și deasă,
a sufletelor noastre,
dornice de parvenire,
care-și clădeau propriile Morale,
a hoției și crimei de a exista,
la butoniera unei Existențe,
ce pare a fi vândută mai demult decât Vremea,
la piața de vechituri a Uitării.

16) Timp miop

Câte frunze din noi,
nu se mai ceartă cu Toamna,
atunci când cădem în sufletul Libertății,
dorind să învățăm a muri,
mai ruginiți ca niciodată,
pe soclul ploilor de lacrimi,
ai Adevărului ce abia acum îl înțelegem,
știindu-i Minciuna,
care ne descompune,
corneea Timpului miop,
ce pare a nu ne mai fi văzut vreodată,
la Întâlnirea Clipei cu Fericirea,

în cabinetul oftalmologic,
al unui Dumnezeu,
care ia mită,
fiecărui Sentiment,
pe care l-a consultat,
în Grădina Zoologică a Desfrâului,
de noi înșine.

17) Departamentul de Crimă și Pedeapsă

Iarbă de Trăsnet,
tună-mi ființa pe murii reci și insensibili,
ai Amintirii,
care mă fulgeră cu sărutul ploilor de jar,
ale mâinilor furtunii,
care îmi îmbrățișau,
Destinul,
pe masa mortuară a fărădelegilor,
acestei Lumi,
a Păcatului Originar,
dintr-o Morgă părăsită și uitată,
de orice Zâmbet al Fericirii,
părăsită la capăt de fereastră,
a unor Zâmbete amendate,
de un Dumnezeu ce mai avea nevoie,
de banii murdari ai Clipelor,
pe spinarea cărora mai putea să-și clădească,
Biserici de haos,

în sufletele fără relații,
la Departamentul de Crimă și Pedeapsă,
al Deșertăciunii.

18) Sfori de uscat

Garduri traficate de Sentimente,
scot la vânzare spini plini de igrazia Gândurilor,
goale și panicarde,
pe strada Zâmbetelor amare,
fără numere de case,
unde s-ar mai putea aciua Sufletele,
unor Speranțe obosite și cerșetoare,
de atât de mult confort dumnezeiesc,
pe care ni-l oferă Raiul,
Iluziei Vieții.

Bilete de papagali ai Fericirii,
ce-și așteaptă Botezul,,
de păsări multicolore ale Speranțelor,
cu penaj de vorbe în vânt,
stau risipite,
prinse cu cârligele amărăciunii,
pe sforile de uscat hainele nimicniciei,
prin maternitățile despuiate de penele Adevărului,
hrănit din plin de Iluzia Vieții,
gata spre a fi servită noilor Destine,
ce încă nu și-au strigat prima respirație,
a Vieții,

care le cuantifică,
drumul sortit al Morții.

19) Scuipând

Câtă frunză de Zâmbet,
să-mi fi rămas din inima Verii,
unor Cuvinte,
pe care Dumnezeu pretinde a le fi făcut,
scuipând pe întregul nostru Timp,
al Compromisurilor absurde,
dintre scoarța roasă a Societății de Consum,
blestemată de veverițele Gândurilor,
care-și rup dinții în lemnul rece,
uscat și nemilos,
al Sicriului cu nume de Viață?,
purtat pe umerii Bisericilor,
care își ascund,
Cutiile Milei de Sentimente,
sub sutanele învechite ale Moralei corupte,
care ne condamnă pentru crima,
de a fi noi înșine.

20) Pe rugul Deșertăciunii

Păreri de valuri,
rup cascadele Morții,
în tărâmurile Simțirilor deșarte,
și răsăriturilor pătimașe,
ale unui Noroc al nimănui.

Cohorte de pahare ale sufletelor,
se sparg pe buzele prăpăstiilor unor Cuvinte,
ce nu se mai pot întoarce,
niciodată,
la sânul de-acum descărnat,
al Iubirii,
arsă pe rugul,
Deșertăciunii.

21) Bisericile văzduhului

Cuvinte incendiate în flăcările apusurilor,
ce par mai neiertătoare decât Dumnezeu,
în fața unei blasfemii a Existenței,
care preferă să nu mai creadă,
în Bisericile văzduhului,
din care se întremează,
noaptea rece și insensibilă,

a Sufletelor renegate,
până și de propriile stele,
ce par să nu mai strălucească,
pe bolta buzelor fierbinți ale Timpului,
ce pare că a uitat până și de Moarte,
fiindcă de Viață oricum,
nu mai are nici o trebuință.

22) Răsaduri de virgule

Rădăcini desprinse din gânduri,
stau cuprinse de valurile înnebunite ale Existenței,
formând când stăvilare pentru hrana Deșertăciunii,
când poduri pentru Iubirea,
ce pare a trece mereu indiferentă,
peste fluviul Destinului.

Răsaduri de virgule,
izvorăsc necontenit,
între frazele goale și fără conținut ale Zâmbetelor,
așternute pe paginile albe ale unor Reproșuri,
ce se vor aripi de îngeri,
și chiar devin,
pe monumentele funerare ale Trecutului.

23) Timpane surde

Ghicitorile Societăților de Consumat Vieți,
se plimbă alene pe străzile desfundate ale Destinelor,
de atâtea păcate scoase la vânzare de Religia,
mereu înfometată și nesătulă,
ce ar mai dori măcar o Biserică de incertitudini în plus,
pe care să o devoreze cu colții îngălbeniți de Clipele,
care nu pot fi spălate de Trecut,
oricâtă apă de gură,
fleșcăită și descărnată de Minciună,
i s-ar da acestuia.

Timpane surde bat tobele unei liturghii a Apocalipsei,
la care a mai rămas doar singură și neprihănită,
Iubirea,
să se închine,
cu genunchii roși și goi de noi înșine,
pe caldarâmul rece și umed al Existenței,
ce nu este dispusă să acorde nici un compromis.

24) Picior de om

Copite descărnate de Gânduri,
încă mai tropotesc prin străfundurile Privirilor,
ce-și caută spre nicăieri,
pacea.

Fântâni secate de Speranțe,
cu ciuturile pasiunilor moarte,
încă se mai oglindesc,
ca și cum ar fi pline de Apa Vieții,
în Văzduhurile unor Iubiri,
măritate cu Moartea,
pentru a nu rămâne a Nimănui,
pe acestă Lume,
avară și costelivă,
dar cu pretenții,
la stelele lăsate de Dumnezeu,
pe umerii cu epoleții roși de Vremuri,
ai Fericirii trădătoare,
care a ales să se ascundă,
în peșterile Norocului,
unde pare să nu fi călcat vreodată,
picior de om.

25) Ochii înlăcrimați ai Înțelepciunii

Stânci ale Tăcerilor de plumb,
cad greoaie,
peste Cuvintele,
ce vor să se salveze de la înec,
din apa rece și învolburată a unor Fraze,
topite demult de Dumnezeu,
în Creațiile Sale pierdute,

la loteria Destinului,
care ne-a dus în sclavia Deșertăciunii,
vânzându-ne pe doi Bani religioși sau nu,
Morții,
spre a deveni roți fără osiile Adevărului Absolut,
ce par a merge spre nicăieri,
pentru a descoperi,
ceva ce nu a fost acoperit,
niciodată,
în ochii înlăcrimați,
ai Înțelepciunii.

26) Ora exactă a Fericirii

Stelele amurgurilor se împletesc în fuioare de vise,
care ne țes pânza ademenitoare a Viitorului,
până la porțile cimitirelor de noi înșine,
croindu-ne astfel Viața.

Legăminte stranii,
între croitorii Speranțelor,
și Acele ruginite ale Depresiilor,
care înțeapă inimi,
ce nu știu să bată cum ar trebui,
ora exactă a Fericirii.

27) Florile Zâmbetelor

Adevărata înțelepciune,
constă în faptul de a învăța,
să înotăm în lacrimi,
fie ele de supărare sau de bucurie,
indiferent de obrazul mai gros sau mai subțire,
al Timpului,
pe care se preling,
incendiind Clipele Eternității,
într-un foc mistuitor,
cu nume de Iubire,
unicul ce poate aprinde felinarele stelelor,
și pe străzile plumbuite de pașii noștri,
ce încă încearcă să răzbească prin mocirla,
Cuvântului,
ce ar fi trebuit să fie mai demult decât Vremurile,
un ogor înverzit al Primăverii Fericirii,
unde florile Zâmbetelor,
să fie oferite în dar,
fiecări fraze, virgule, punct sau cratime,
gătite ca la mama acasă,
în crâșma de azi a Absurdului,
cu nume de Biserică,
ce ar fi devenit astfel,
Sanctuar al Împlinirii.

28) Adevăr Existențial

Care poate fi Adevărul Existențial al Ființei Umane?,
decât cel al unui rătăcitor,
prin labirintul aripilor frânte,
pe care vrea să le însănătoșească,
cu stelele Destinului,
fără să realizeze,
că menirea lor de stele,
este să le ardă până la ultima pană,
pe care o face roata Iluziilor Vieții,
în fața Cimitirului din noi,
pe care atunci când vrem să o reparăm,
găsim în locul ei,
Moartea.

29) Cariera de piatră a Sufletelor

Ne naștem cu rosturile Fericirii,
îngropate în gene,
ca întreaga viață să încercăm a deschide,
monumentul funerar,
zidit de către Destin,
cu stâncile aduse din cariera de piatră a Sufletelor,
unde acestea cioplesc neîncetat,
după chipul și asemănarea Lui Dumnezeu,
noi forme de credințe,

care să se potrivească cât mai perfect,
altor și altor monumente funerare,
pentru nenăscuții de azi,
clădite să reziste o veșnicie,
crezând că astfel ne vom regăsi,
Nemurirea.

30) Caii norocului

De ce Dumnezeul clădit de noi,
ne obligă,
să purtăm zalele grele de plumb a Societății de Consum,
care ne consumă eternitățile fiecăror Clipe,
urându-ne astfel : “Drum bun”,
către Moarte?

Caii norocului unor Vise,
nu și-au mai pierdut,
pentru a le găsi și noi dincolo de simțire,
mai demult decât toate Vremurile la un loc,
potcoavele Iubirilor,
care nășteau stele,
atunci când loveau stâncile sufletelor,
dăruindu-le acestora,
un adevărat Destin,
unde Iluziile Vieții,
veneau de fiecare dată la spovedanie,
când erau prinse cu Neîmplinirile,
în buzunarele roase ale Timpului.

31) Mucuri

Stropi sfidători de datorii,
către o Conștiință asemeni unei Umbre,
care și-a pierdut Soarele,
la capăt de Lumină Divină,
într-un cimitir de Vorbe-n vânt,
cu atât de mult fum,
încât până și crematoriile Cuvintelor,
se întreabă de ce ar mai arde,
Zâmbetul unei Revederi.

Plămânii Promisiunilor,
arși de țigările de foi ale frunzelor unor Priviri,
par fumați de când lumea,
ajunși acum,
Mucuri,
ce ne-au fost cândva Vară de Împliniri,
la margine de Șoaptă,
pe care nu o vom înțelege vreodată,
chiar dacă vom reuși să o strigăm: Iubire!
pe la toate colțurile,
cu uitările Nemerniciilor noastre,
de a nu mai fi vreodată,
cei de atunci,
pe care nici Dumnezeu nu-i putea înțelege,
dar erau fericiți,
în analfabetismul lor biblic,
de ființe primordiale,
care credeau cu tărie,
că nașterea întregii lumi,
li se datorează lor.

32) Ore de plumb

Lanțuri deAmintiri,
se hrănesc cu Zalele Clipelor,
legate de rugina unui Timp,
al Literelor ce nu vor să moară,
pe eșafodul unui Dumnezeu al Clipelor,
care se prostituează,
alături de Adevăr,
pe strada obosită și abătută,
a Vorbelor Goale,
din bordelul fără nume,
aflat în ograda sfântă a Istoriei unor Religii,
decărnate de noi înșine.

Doar orele grele de plumb,
se mai topesc la flacăra Sinuciderii,
care-și face milă de toate ticăloșiile acestei Lumi.

33) Lame ascuțite

Urme adânci de Sânge al Deșertăciunii,
stau părăsite la capăt de Destin,
părăsite de Bătaia Inimii,
pentru a fi libere,
în țărâna care le-a supt fervoarea și frumusețea tinereții,
din Amurgul ce nu se mai putea lupta cu Noaptea,

Adevărului Absolut.

Pașii încâlciți de labirinturile Pasiunilor,
își pierd respirațiile pline de vervă,
destrămându-se la picioarele,
altarelor de Întrebări,
care ard,
mistuindu-se la tălpile unor Biserici,
ale căror promisiuni par a nu fi călcat niciodată,
pe lamele ascuțite ale Străinului din noi.

34) Patimi pierdute

Scoicile Existenței,
divorțate de Timp,
nu mai pot suna,
deșteptarea Oceanului,
de Patimi pierdute,
prin Pașii care nu se văd,
ai Sirenelor Iubirii,
ce-au amuțit,
înveșmântate cu visele Valurilor,
care ne șterg încet dar sigur,
nisipul Clipelor eterne,
la țărmurile cărora ne-am scris,
toate Promisiunile Stelelor,
pe care ni le-am dăruit,
Absolutului din noi.

Tot ce a mai rămas,
este o cherhana,
unde se vând Dorurile sărate ale Timpului,
istovit de Amintirile înlăcrimate ale Zâmbetelor,
unde mai sălășluiește dărâmată,
imaginea Fericirii,
pe buzele Șoaptelor,
unei Uitări,
frânte de Steaua,
care ne adoptase cu tot cu Zădărnicia Destinului,
din care ne-am făcut Biserică și crez.

35) O lume care nu este a noastră

Pleoape de nori ai Fericirii,
se închid peste necuprinsul Dorului,
fărâmițându-i menirea,
între apele învolburate ale Destinului și Străinului din noi,
care nu mai poate pleca nicăieri,
fiind încătușat,
pentru totdeauna,
în ieslea ce pare părăsită de Mântuitor,
și stă ascunsă,
undeva adânc,
în fântâna secată a sufletelor noastre,
pe care Iluziile Vieții au început să o sape,
dorind să ajungă la Izvorul Tămăduitor de Adevăr,
și Iubire,

dar oricâte eforturi au depus,
chiar dacă au scrijelit,
Stânca menirii noastre,
în această țărână din care ne e corpul de Sentimente,
care suntem,
nu au aflat decât Sângele,
ce a țâșnit,
murdar, viclean, urât mirositor și neputincios,
al unei Istorii,
pe care a scris-o altcineva pentru noi,
un Dumnezeu care acum se ascunde,
lăsându-I locul vacant,
altuia,
care se dă mare binefăcător prin Bisericile Lui,
cu miros de tămâie și târg prăfuit,
ce pare că vine dintr-o lume,
care nu ne aparține,
și nu va fi a noastră,
niciodată.

36) La amvonul Adevărului Absolut

Câtă sărbătoare să fi existat,
atunci când a fost decapitat Timpul,
iar în locul lui a venit la amvonul Adevărului Absolut,
Veșnicia,
care mai întâi de toate a îndepărtat Iluziile Viței,
de la tronul bicefal al Spațiului și Timpului,
pentru a se sprijini pe Nemurire și Conștiința ei,

uitând că aceasta,
nu mai avea repere ierarhice,
și nici fizice,
încât nici decapitarea Timpului nu mai avuse loc,
iar Iluziile Vieții,
deveneau fața reală a Eternității,
în această Lume,
a Absurdului,
care a fost de dinaintea noastră,
și care nu este altceva,
decât o Oglindă Falsă,
a unei Realități,
ce se reflectă,
cu susul în jos.

37) Miresele Existenței

E plină piața Creației,
de Coroane de spini,
de diferite mărimi și modele,
gata pentru a fi puse pe capetele Mireselor Existenței,
atunci când intră în altarul Iluziilor Vieții,
unde se mărită cu promisiunea că vor Iubi,
binele și frumosul Străinului din noi,
convinse de faptul,
că acesta nu le va da mâna niciodată,
că le va arunca verigheta Destinului,
la picioarele Dumnezeului,
care nu mai este demult al nostru,

nefiind un Dumnezeu viclean și răzbunător,
care scrie Istorii criminale.

38) Oceanul de întuneric

Scântei zglobii de râsete isterice ale Conștiinței,
traversează oceanul de întuneric,
al Existenței,
devenind ninsori de foc,
peste maternitățile de Clipe,
care nasc Timpul,
Morții.

Parastase sumare,
navighează în derivă către portul fără de nume,
al unei Societăți de Consum Vise și Speranțe,
unde învingătorul va lua întreaga Deșertăciune.

39) Putrefacție Divină

Furtuni de flăcări,
ard Cuvintele în inimile părăsite de Adevăr,
așternând înțelesuri biblice,
pe toate gardurile putrezite ale Virgulelor,
în spatele cărora se ascunde,
rece, agresivă și răzbunătoare,

Creația Lui Dumnezeu,
care curge prin venele Zilelor de Carton,
pe care sunt imprimate stânci de granit ale Credinței,
depresive și mistuitoare,
spre a propovădui Paradisul,
Putrefacției Divine a răzbunării,
dar cu atenționarea să nu fumați banii rugăciunilor,
din cutiile milei,
întrucât se pot declanșa incendii existențiale,
aprinzând Adevărul,
întrucât cartonul este doar o mască a granitului.

40) Pornografie Biblică

Animalele Conștiințelor,
sacrificate în abatoarele Religiilor,
nu au reușit să fie dresate îndeajuns de către Destin,
iar Dumnezeul Istoriilor pline de intrigi ale Omenirii,
nu poate exista fără carnea de tun,
a Societății de Consum,
care ne consumă până și Iluziile Vieții,
cât mai condimentate, după bunul gust,
al Pornografiei Biblice,
devenită cea mai mare vedetă,
a Bisericilor sufletelor părăsite,
până și de ele însele.

41) Uși de Priviri

E pustietate la săbătoarea Dorurilor,
unde la masa roasă de moliile Sentimentelor,
ce încă mai zboară înfometate,
din lipsă de țesături de Cuvinte,
se așează îngândurată la Viitor,
Uitarea.

Uși de Priviri,
care și-au pierdut ramele Întrebărilor,
vor să închidă în spatele lor,
Cerul,
înșelat de propriile Stele,
în bordelul Deșertăciunii,
unde toate acestea,
încă mai așteaptă,
dinainte de a fi Timpul,
Iubirea.

42) Cruci cu răstigniți

De ce și-a clădit Dumnezeu,
Fericirea pe Nefericirea noastră?,
cei obligați să-i satisfacem poftele atât de animalice uneori?

Doar fiindcă este un Dumnezeu al nostru?,
fiindcă dacă ar fi străin de noi,
și-ar dori propria Lui Nefericire,
în schimbul Fericirii noastre?,
iar crucile pline de răstigniții Societății Biblice de Consum,
s-ar transforma în Iubire, Adevăr și Paradis,
dar să nu uităm că toate acestea îi sunt interzise Omului,
deci nu ne putem schimba Dumnezeul,
care suntem noi înșine de fapt.

43) Statuie de dor

Oceane de vise,
stau gata să inunde Cerul greu și apăsător,
al Lumii,
care s-a baricadat,
în spatele unor monumente funerare,
ale unor Zile gârbovite și senile,
înecate-n lacrimile nenăscutelor Cuvinte,
ce vor ninge cu Speranțe,
peste propriile lor aripi frânte,
din paginile Privirilor goale,
care neștiind să moară,
vor alege eternitatea unei Clipe,
a Deșertăciunii,
din care Timpul își va clădi,
statuie de dor,
după chipul și asemănarea,

ochilor înlăcrimați ai unei Amintiri,
ce nu mai este mai demult decât toate vremurile printre noi,
și se numea: Iubire.

44) Să nu mai existe

Atunci când Conștiința,
respiră Lumina Divină a Răsăritului,
iar Stelele se jertfesc pe Roata Norocului,
dorim reînvierea Paradisului,
unui alt Dumnezeu din noi,
pentru care nu poate exista,
răzbunarea acelui Întuneric,
plin de crime și fărădelegi,
în numele unor religii,
indiferent,
cât de mult ar ajuta la soclul dumnezeiesc,
al rasei umane aflate în derivă spirituală,
într-un Matrix ce pare de neînvins.

Poate am dori un Dumnezeu,
chiar dacă ar fi străin de noi,
dar al Străinului din noi,
pe care Să-L implorăm să ne dea Libertatea,
unde bisericile găștilor machiavelice de interese obscure,
să nu mai existe,
iar în locul lor să clădim lăcașuri sufletești,
pline de flori ale Zâmbetelor,

înlocuind crucile supliciilor,
și coroanele de spini ale martirilor,
cu Fericire și Iubire,
conștienți fiind,
că nu vom mai fi noi,
pionii Societății de Consum.

45) Lumina Divină a unei Amintiri

Izvoare de flăcări,
topesc ghețurile pustietății din Gânduri,
formând lacuri de Înțelesuri ce vor deveni,
adevărate oceane,
pe care vor naviga nenăscutele Destine,
răvășite de vânturile Marilor Oglinzi,
care le vor arăta Calea,
ce a fost străbătută cu mult înainea lor,
tocmai de ele însele,
fără să realizeze că nu sunt decât o replică,
o imagine proiectată,
a ceea ce a fost originalul,
după chipul și asemănarea cărora sunt azi proiectate,
de Lumina Divină,
a unei Amintiri,
să devină Prezentul, Trecutul și Viitorul nostru.

46) Dinainte de Spațiu și Timp

Pași încremeniți în calcule exacte,
par a merge spre nicăieri,
cu o precizie de ceasornic,
aflat pe peronul unei gări a Existenței,
unde trenul Timpului plin de Clipe,
pare să nu fi poposit niciodată,
în Sufletele noastre,
care nu sunt altceva,
decât o umbră a întregului Univers,
care există fără de noi,
cei de acum,
întrucât realul din fiecare,
este cu mult dinaintea noastră,
Adevărul Relativ, Simțirea, Iubirea,
sunt doar niște Iluzii ale Vieții,
reflectate de către Lumina Divină,
din formele și energiile Eterne,
care eram, suntem și vom fi,
dinainte de Spațiu și Timp,
fiind Adevăr Absolut.

47) Ochelarii negri ai Morții

Adevărul Absolut al sufletelor,
nu se poate supune Timpului,

și de aceea nu-l vom înțelege niciodată,
decât prin ochelarii negri ai Morții,
dăruiți de către Iluzia Vieții,
cei care ne determină să vedem Lumea altfel decât este,
să clădim Societăți de Consum care să ne consume,
să construim un Dumnezeu care nu ne reprezintă,
al cărui chip și asemănare este sculptat,
după interesele ierarhiilor și războaielor,
care în cele din urmă,
se poartă în fiecare.

48) Lumea reală din care ne oglindim Existența

Oare ce oră este,
în Lumea reală din care ne oglindim Existența,
ce este dinainte de Lumea noastră?
Să fie dimineața?,
când zorii lacrimilor se aștern,
peste trecutul unui apus sângeros și meschin,
al Pierderii,
la ruleta unui noroc al nimănui?,
la care joacă un Dumnezeu,
ce pare că și-a pierdut mințile
și trebuie tratat de către un sfânt psiholog,
mai înțelept decât vremurile,
pe care le-a creat pacientul său.

Poate este noapte și țărânile corpurilor fac dragoste,
pentru a însămânța noi ogoare de miracole,
care vor fi conștiente că există?

Nu știu nici ce dată din calendar este în lumea reală,
pe care oglinzile sufletelor noastre o reflectă,
cu ajutorul Luminii Divine,
ca și cum ar fi propria lor lume,
propria lor realitate.

Poate este Paştele Societății de Consumat Cadavre Vii în căutarea unui loc de muncă pe la oficiile Deznădejdii,
sau Crăciunul Morții când se mai nasc Mântuitori ce-și caută cu înfrigurare crucea supliciilor,
sau Revelionul Deşertăciunilor unde se urează mereu multă Fericire?

Sau oglinzile sufletelor noastre buclucașe,
reflectă Iluzii ale Vieții cu susul în jos?

49) Moartea Trecerii

Întreaga Lume se află în eternitatea unei Clipe,
iar oceanele de Lumină Divină,
care ne scaldă Iluziile Vieții,
sunt lacrimile ei,
prin care ne spală obrazul Oglinzii Sufletului,
pentru a reuși să mergem mereu mai departe,

spre nicăieri,
cu acea precizie de ceasornic fără de Timp,
ca mai apoi să o șteargă,
cu suflarea caldă a conștientizării,
Eternității din Simțiri,
știind că totul este trecător,
dar nu și Nemărginirea,
care învinge Moartea,
Trecerii însăși.

50) La malul Fericirii

De ce Libertatea este marea dramă a Omenirii,
care se vinde la preț de speculă,
pe fiecare portativ al Iluziilor Vieții?,
oare nu putea fi o comedie sau o însăilare puțin mai romanțată?

Oricâtă Libertate ai avea în aripile Privirii,
vei dori mai multă,
fiindcă acestea se frâng,
de parâmele Societății de Consum,
care ține Oglinzile Sufletelor,
legate de cheiurile Necesităților,
din portul Promisiunilor Deșarte,
unde corăbiile Viselor,
stau mereu gata să se scufunde,
la malul Fericirii,
cu lemnul ros al Sentimentelor insalubre,

care le alcătuiesc,
ce pare a nu mai fi înlocuit,
de o Eternitate.

51) Mântuitori de Suferințe

Mirese de Clipe,
ce nu-și vor vedea mirii niciodată,
merg abătute spre altarele ruinate ale Existenței,
atât de săracă încât nu-și mai permite,
să repare Biserica Armoniei,
care se reflectă strâmb,
în Oglinzile Sufletelor,
ce aparțin unei Iluzii a Vieții,
pe care nu o mai dorește nici Moartea,
ce pare a dormi pe patul de cruci putrezite,
care și-au purtat cu venerație Mântuitorii de Suferințe,
într-o Lume ce pare a Nimănui.

52) Medicină legală

Crengi de Vise,
vor să înmugurească,
fețele descărnate ale Iluziilor Vieții,
care se privesc,
în Oglinzile defecte și sparte ale Sufletelor,
născând cioburi de simțiri,

răsfirate în suferințe tăioase,
asemeni unor cuțite,
care se înfig în carnea Clipelor,
sfârtecându-le divinitatea,
fiindcă doresc a fi sărutate,
de Lumina Divină,
pentru a Exista,
în Personalizările Persoanei,
ce-i conștientizează fața Lui Dumnezeu,
sculptându-i Marele Cuțit al chipului Său,
după asemănarea căruia,
am fost creați,
să ne ciopârțim Destinele,
în felii cât mai macabre,
încât să nu mai poată fi recunoscute,
nici de medicina legală,
a Adevărului Absolut,
ce ar trebui să se reflecte,
în truda Sufletelor,
unei Lumi muncite până la extenuare,
ce pare a nu primi niciodată cât ar trebui,
din banii Zilelor Fericirii.

53) Venin năclăios

Reptilele reci de ore,
vor să împroaște cu Veninul năclăios,
de pițipoancă obraznică,
al uitării,

răcelii și indiferenței,
Sângele fierbinte al Eternității unei Clipe,
în care Iluzia Vieții,
vrea să-și înmoaie penița strâmbă și ruptă,
pentru a scrie o epistolă de dragoste unui Destin,
ce încă mai crede în Nemurire,
neștiind că în curând,
va deveni o întreagă crescătorie de viermi ai Absurdului,
aflată într-un cavou din cimitirul de Vise,
ce aparține Deșertăciunii.

54) Clipa Eternității din care am căzut

Câtă smerenie să fi avut șacalul Creației,
încât ne-a ucis Clipa Eternității,
din care am căzut,
în brațele reci și insensibile ale Timpului,
care în loc să ne cuprindă cu inima Zilelor sale,
ne-a aruncat Anilor grei și gârboviți,
pentru a le căra în spatele simțirilor noastre,
întregul plumb de neîmpliniri,
pe care-l cărau
blestemați de Dumnezeul,
cel răzbunător și sângeros,
pe nimicnicia acestora,
de a nu se închina,
Absurdului unei Creații false,
reflectate dintr-o Oglindă spartă,
ce venera diform o Iluzie a Vieții,

unde Paradisul învingătorului lua totul cu el,
în Moarte.

55) Adrese de Cuvinte

Semne de întrebare fără Întrebări,
Destine lipsite de Suflete,
Fericiri pretinse de Cimitire,
Flori neculese niciodată de Zâmbete,
Icoane ce nu vor primi suflarea caldă a Adevărului Absolut,
Daruri risipite Neantului,
Și toate câte sunt,
nu sunt și vor mai fi,
aparțin unui Dumnezeu,
Străin.

Adrese de Cuvinte,
ce n-au nici o stradă de domiciliu a Verbelor,
vor să ne alerge spre destinații necunoscute,
unde nu vom întâlni niciodată,
Regăsirea,
chiar dacă ne-am tăia de mii de ori,
în cioburile Oglinzilor de Suflete,
în care se reflectă,
Lumea Reală,
ce a fost de Dinaintea Noastră.

56) Senectutea aripilor de Îngeri

Râuri reci și străine de Sensuri,
seacă în ochii risipiți pe malurile,
Adevărului.

Rădăcini de Clipe șterse de Zorii vicleni,
de pe tabla de șah a Zilei,
spre a nu mai da naștere mugurilor de Existențe,
care se vor întreba,
unde-L pot găsi pe Dumnezeu,
ies din țărâna Cuvântului,
devenind fantome ale unui Trecut,
pe care nici cimitirele Sacrificiilor,
nu-l mai recunosc.

Ninge peste sanatoriul Amintirilor,
cu singurătate și migală,
iar copacii cândva tineri,
acum proprietatea,
Senectuții aripilor de Îngeri,
ce nu mai pot zbura niciodată,
din care ne-am făurit cândva Acoperământ,
Simțire și Destin,
au uitat să înverzească din nou,
uscându-se și uscând,
Trăirile pline de patos,
ale Iubirii.

57) Buze lacome de invidii

Lame de soare,
au început să taie carnea Zorilor,
într-un ospăț interminabil,
al Cerului unei Dimineți pierdute,
la ruleta unei Fericiri,
a nimănui.

Felii de Eternități care ard,
pe grătarele Timpului obscen,
pentru a fi servite de către Destin,
Morții.

Buze lacome de Invidii,
se hrănesc cu durerea Zilelor,
înfigându-și colții Orelor,
cât mai adânc în sosul de Patimi,
al unei Istorii.

58) Nici Universul de dinaintea noastră

Pe tejgheaua Viselor nu se mai vântură Împliniri,
fiind prea scumpe pentru Cearcănele,
ce vor să le cumpere,
pentru hrana Zilelor ce le-au mai rămas,
în buzunarul propriilor Iluzii ale Vieții.

Nici Universul de dinaintea noastră,
al cărui reflectare suntem,
prin Oglinda Sufletului,
nu mai vrea să audă de Timp.

Doar Fericirea mai stă însingurată la mansarda Gândurilor,
încercând să se sinucidă,
cu ultimul ștreang de Amăgiri,
găsit la butoniera Adevărului Absolut.

59) Ființe de Lumină Divină

Noduri de Zâmbete,
stau legate de colțurile gurilor de Priviri,
încleștate și orgolioase,
cu cravate de nisip,
legate la gâturile Clepsidrelor,
ce ne măsoară Moartea,
pe care o putem duce cu noi,
în mormântul rece și neprimitor,
al Iluziilor Vieții,
până la porțile larg deschise ale cimitirelor,
unde ne vom lepăda de ea,
uitând-o pentru totdeauna,
spre a redeveni iarăși liberi și fericiți,
ființe de Lumină Divină.

60) Fața Gândurilor

Am fost sortiți să ne naștem,
Sirene fără voce,
pentru a ne cânta,
melodia surdo-mută a Destinului,
întreaga Iluzie a Vieții,
pe care ne-o ducem în cârcă,
până când Oglinda Sufletului,
ni se sparge în atâtea cioburi,
câte Răsărituri am trăit,
ca să ne putem privi fața Gândurilor în ele,
și să realizăm Sensul acestei Existențe,
în frumusețea Deșertăciunii lui,
de a se dărui Morții,
ca fiind,
adevărata Libertate.

61) Libertatea Orizonturilor

Păsări uriașe de Clipe,
ciugulesc din pălmile bătătorite ale Viselor,
Speranțe.

Aripi multicolore de Senin,
zboară pe bolta Oglinzii Sufletelor,
aducând,
Pace.

Cât cer nemărginit poate cuprinde Fericirea,
în brațele ei încătușate de Iluziile Vieții,
atunci când vrea să ne dăruiască,
libertatea Orizonturilor ?

62) Realități fragmentate

Roțile Vieții,
se împotmolesc adesea în noroiul spart,
al Oglinzii Sufletelor,
unde li se taie venele Destinațiilor,
în cioburile unor Cuvinte Primordiale,
ce n-ar fi trebuit rostite vreodată de Dumnezeu,
spre a deveni, urât, rău, diabolic și meschin.

Realități fragmentate,
și oglindite strâmb de Respirații,
fulgeră prin Iluziile Vieții,
ce vor să clădească,
Nașterea și Moartea.

63) Paradisul Poluării

În loc să admirăm,
frumusețea și strălucirea Stelelor,

ce sunt un Adevăr Absolut de dinainte de a fi noi,
unica Realitate,
ce ne mistuie Timpul hulpav și șiret,
fiind cu mult peste puterile lui,
le amestecăm în ceaunul Existenței,
încercând să le fierbem sensurile și înțelesurile,
până când devin o ciorbă de Infern,
în Paradisul Poluării,
mentale și industriale,
ce aparține Societății de Consum,
care consumă,
cadavre de Clipe asezonate cu Iluzii ale Vieții.

64) Oricât ai săpa

Gheare de Lacrimi,
sfârtecă țărâna trupului,
în care se ascunde Adevărul Absolut,
încercând să-l readucă la realitatea Iluziilor Vieții,
fără să înțeleagă,
că oricât de mult ai săpa,
în cavoul oferit de Dumnezeu acestei Lumi,
nu vei reuși niciodată să aduci mortul la viață,
odată ce ne-a fost dat,
să fim vânduți Morții odată cu Nașterea.

65) Pe frunzele căzătoare

Adie a moarte,
în toamna îmbelșugată a cadavrelor de Clipe,
ce zac părăsite în morga întunecată a Fețelor,
trase, posomorâte, îngândurate și abătute,
ce merg de când Lumea,
spre Nicăieri.

E atât de mult aur de Zile,
pe frunzele căzătoare,
care se rostogolesc în Neant,
încât au venit cioclii Societății de Consum,
să-l cântărească, evalueze și să-l transforme în lingouri de suferințe,
depuse în băncile pe care nu se mai așează Nimeni,
fiind ninse și înghețate cu Moarte.

66) Respirație și Moarte

Transpirații reci de Cer,
atât de vânat de stelele Viselor,
încât a devenit incendiat,
de căldura aspirațiilor acestora,
de a reuși să zboare peste necuprinsul,
bătăilor sale de inimă,
ce sunt furtuni răscolitoare,

cu tunete ale Creației,
și fulgere ale Adevărurilor Relative,
ce împarte Eternitatea în două,
între Respirație și Moarte,
cu Necuprinsul ce pare a nu mai avea loc,
de Iluziile Vieții.

67) Oglinzi sparte de Dumnezeu la cheful Creației

Voci de plumb,
ning peste Țepii trandafirilor unor Speranțe,
certându-i că nu știu nici acum,
după atâția ani de evoluție genetică,
să înțepe Existența într-atât de tare,
încât să înțeleagă odată pentru totdeauna,
că în lumea Iluziilor Vieții,
totul este programat să arate,
în funcție de cioburile Oglinzilor de Suflete,
sparte de Dumnezeu la cheful Creației,
în care se reflectă adevărata Realitate,
aceea de Dinaintea Noastră,
mai strâmbă sau mai ștearsă,
mai nuanțată sau mai pierdută,
în Lacrimile unui Adevăr Absolut,
în care nu ne vom putea îmbăia niciodată,
fiindcă ne-am îneca definitiv,
cu ochelarii noștri de cal,
ce nu va putea alerga liber niciodată,
fiindcă nu a învățat niciodată,
să înoate acolo.

68) Piesa Vieții

Zile rătăcitoare,
cu lumânările Cuvintelor stinse,
în mâinile obosite ale Viselor,
ce caută prin prafurile stelelor,
care ne-au fost hărăzite la Naștere,
Străinul ascuns din noi,
care s-a înveșmântat,
cu mantaua Păcii Adevărului Absolut,
pe care nu o vom putea îmbrăca niciodată,
pe furtuna Iluziilor Vieții acestei Existențe,
chiar dacă acel Străin,
suntem noi cei adevărați,
Subconștientul nostru,
și nu acest fals,
actor pe scena putredă a Societății de Consum,
care joacă într-o piesă mizerabilă și deocheată,
numită Viață.

69) La maternitățile Vremurilor

Ninge cu semne zodiacale,
pe Ferestrele Destinelor,
aburite și sfătuite de Iluziile Vieții,
să iasă la săniuș pe viscolul Iubirii,
neștiind.

că se pot aprinde,
de la fierbințeala gheții,
unor fulgi de Priviri,
ce cad din Stelele,
sub semnul cărora,
au izvorât Cuvintele Primordiale ale Lumilor,
care se nasc la maternitățile Vremurilor,
în fiecare Societate de Consum care consumă Vise.

70) Pe umerii pălmilor bătătorite

Pașii de plumb ai stelelor,
abia își mai duc Speranțele,
că vor merge mai departe,
primind sub semnele lor,
alte noi Destine,
care se vor târî,
pe brânci în fața unor Vise deznădăjduite,
să meargă mai departe,
pe muntele plin de crevase sentimentale,
angoase și compromisuri,
a Vieții.

Doar valurile unor datorii,
reușesc să spele țărmul obrazului,
unui Dumnezeu inconștient,
care ne-a dat îndeajuns de multe Biblii,
încât să putem duce și de acum încolo,

întreaga putreziciune a Deșertăciunii,
pe umerii pălmilor bătătorite,
de Iluziile Vieții.

71) Nu pot fi calculate

Mâini de Conștiințe secrete,
scutură mantia stelelor,
unor Cuvinte,
lăsând în locul ei,
pustiul unor Priviri,
ce par a nu fi cunoscut niciodată,
Pacea,
într-o lume a Patimilor,
refulate sub măștile obscene și mincinoase,
ale Perfecțiunii,
unde matematica hulpavă a Gândurilor,
visează la ecuații din ce în ce mai alambicate,
despre Iubire și Blestem,
neștiind că acestea nu pot fi calculate niciodată,
pe traiectoriile centrifuge sau centripete,
bipede sau patrupede,
ale Destinelor.

72) Garduri

Existența ne-a dăruit,
o lumea de Garduri,
în Priviri,
Sânge,
Speranțe,
Destine,
Clipe,
Timp,
Stele,
să avem pe ce ne rezema,
când suntem prea obosiți și năpăstuiți,
când simțim,
că totul se năruie,
sub Conștiința Creației,
unui Dumnezeu- Gard,
Unicul,
pe care nu ne putem rezema niciodată,
fără să plătim,
la Cutia Milei unor Iluzii a Vieții,
cu monedele adeseori false,
ale Credinței.

73) O Lume a Regretelor

Conștiințele colților rătăcitori,
de fiară,
mușcă turbate,
din carnea Stelelor unor Iubiri,
crezând,
că vor ajunge și la Zodiile lor,
ca să le devoreze menirea,
într-atât,
încât,
să poată fi vreodată ele însele,
redevenind copilul pur al Lacrimii,
care s-a prelins,
atât de demult,
pe asfaltul inocenței,
încât până și aceasta,
pare să nu se fi născut vreodată,
pe drumurile desfundate ale Destinelor,
acestei Lumi,
a Regretelor.

74) Rădăcini descărnate

Mori de Cearcăne,
macină carnea alterată a Naşterilor,
la maternitățile Durerii,
din făina cărora,
se va coace în Zorii Nonsensului Existențial,
Moartea.

Rădăcini descărnate de Doruri,
încă mai șerpuiesc tremurânde,
pe asfaltul rece,
al Uitării.

Meandre lipicioase de Amăgiri,
se scutură din cerurile plumburii ale Viselor,
troienindu-ne cu Ceața,
Iluziilor Vieții,
Existența.

75) Pedeapsă și Necaz

Stoluri de Amintiri, cu aripile frânte,
încă mai pătează Cerul Sufletului,
cu imagini punctiforme de Priviri,
dintr-o copilărie a Cuvântului,
pură și inocentă,

care nu se va mai reîntoarce niciodată,
pe masa lozurilor câștigătoare,
a unui Sărut,
care vindea Fericire,
Zilelor,
la fiecare băcănie stelară a alcoolului,
tare și neiertător din Privirile,
unui Dumnezeu,
ce dormea dus,
cu capul aplecat pe masa Universului,
astfel încât uita,
să ne mai pedepsească cu câte un Necaz.

76) Albiile unor Sensuri giratorii

Riduri de Vorbe Goale,
devin albiile unor Sensuri giratorii,
pe care le urmează,
cuminți și tăcute,
Iluziile Vieții,
fiindcă așa au învățat la Școala Durerii,
că este bine de făcut,
altfel Poliția Dumnezeiască a Destinului,
le poate amenda cu zeci de reîncarnări,
dacă nu respectă Credința,
la capitolele ei cele mai sensibile,
și anume,
la Absurd și Deșertăciune.

77) Spălate și puse la uscat

Dornice de Lumină Divină,
Stelele Destinului acestei Lumi,
și-au construit catedrale de Conștiințe,
la care să ne rugăm Iubirile,
să ne însoțească,
până la altarul Existenței,
unde preoții Viitorului,
să ne binecuvânteze,
toate Iluziile Vieții,
care s-au succedat prin noi,
iar acum stau aruncate,
la rufe murdare,
de către Destin,
așteptând să fie spălate,
și puse la uscat,
pe sfoara Eternității Clipei,
care ne-a unit,
legându-ne cu legămintele,
Adevărului Absolut.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ. dr. Al. Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr. 11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag. 16-18, Al. Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se

trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan

versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof. univ. dr. Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9, (237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ,

în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic!) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existentialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

SORIN CERIN - DINAINTE DE SPAȚIU ȘI TIMP -Poeme filosofice

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze

genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor". În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…". Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…". Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…" şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective", şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…". Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării." Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia

Ierarhia Deşertăciunii, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din

poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice, ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof. univ. dr. Theodor Codreanu:** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

SORIN CERIN - DINAINTE DE SPAȚIU ȘI TIMP -Poeme filosofice

- **Prof. univ. dr. Ioan Holban:** „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof. univ. dr. Maria Ana Tupan:** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof. univ. dr. Mircea Muthu:** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a

timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof. univ. dr. Cornel Ungureanu:** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof. univ. dr. Ion Vlad:** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri" "poezii de meditatie" Fara indoiala, reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii, revolta, nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII, topos al indoielilor, al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului; poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism. E lirica luciditatii, a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ. dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi. Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu. Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic. O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în

„tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr. Călin Teutişan:** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin. Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof. univ. dr. Cornel Moraru:** "Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof. univ. dr. Ovidiu Moceanu:** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof. univ. dr. Dumitru Chioaru:** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof. univ. dr. Ştefan Borbély:** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni

ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu:** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale (Greșeala pag.73). Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag. 81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate."
- **Marian Odangiu:** “Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp!), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu:**"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene. În volumul Politice, la extrema lui H. R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986